

ԵՐԿՈՒՇԱՔԹԻ, 2 Օգոստոս, 2021

ՏԵՐՈՒՆԱԿԱՆ ԱՂՈԹՔ

(միասնաբար արտասանուած)

Իմաստութիւն Հօր Յիսուս, Կուր ինձ իմաստութիւն վարիս խորհել եւ խօսել եւ գործել առաջի քո յամենայն ժամ. ի չար խորհրդոց, ի բանից եւ ի գործոց փրկեա վիս. եւ ողորմեա քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս: Ամէն:

ՍԱՂՄՈՍ 119

ԱՍՏՈՒԾՈՅ ՕՐԷՆՔԸ ԻՄ ՅՈՅՍԻ ԵՐԳՍ

Յիշէ խոստումդ, որ Կուրի ինձի՝ քու ծառայիդ. այն խոստումը, որուն վրայ դրի յոյսս: Տառապանքիս մէջ սա է մխիթարանքս, որ քու խօսքդ կեանք Կուլաւ ինձի: Հակառակ ամբարտաւան մարդոց բուռն ծաղրանքին, ես Օրէնքդ չխոսորեցայ: Անցեալին Կուլած վճիռներդ միշտ իմ մտքիս մէջ են, Տէր, անոնցմով կը քաջալերուիմ: Զայրոյթով կը լեցուիմ ամբարիշտներուն համար, որոնք Օրէնքդ լքած են: Այս պանդուխտ կեանքիս մէջ կանոններդ են մշտական երգս: Գիշերուան մէջ անունդ միշտ իմ մտքիս մէջ ունիմ, Տէր, եւ Օրէնքիդ մասին կը խորհիմ: Կեանքի մէջ այս է բաժինս.– Հրահանգներուդ հնազանդիլ:

ՇԱՐԱԿԱՆ- ԱՂՈԹՔ

*Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա:
Ամենասուրբ Երրորդութիւն, տուր աշխարհիս խաղաղութիւն:
Եւ Հիւանդաց բժշկութիւն, ննջեցելոց արքայութիւն:
Արի Աստուած Հարցն մերոց, որ ապաւէն ես նեղելոց:
Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Յիսուս Փրկիչ մեզ ողորմեա:*

*Պահապան ամենայնի Բրիստոս,
այ քո հովանի լիցի ի վերայ իմ ի Կուր եւ ի գիշերի,
ի նստիլ ի փան, ի զնայ ի ճանապարհ,
ի ննջել եւ ի յառնել, զի մի երբեք սասանեցայց.
եւ ողորմեա՛ քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս:*

ՕՐՈՒԲԱՆ ՆԻԲԹԸ

ԱՌԱԿԱՑ 14 ԳԼՈՒԽ

ԻՍՎԱՏՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ԲԹԱՄՏՈՒԹԻՒՆ 14:1-12

Կրկնութեան գնով, այսօր անգամը եւս նոյն Սաղմոսն է որ իբրեւ աղօթք բարձրացուցինք ա Աստուած, որովհետեւ բոլորս ալ յոյս մըն է որ կը սպասենք, այս յուսահար վիճակին մէջ, միթարութեան կարիք ունինք, մեր ապրած փառապանքին մէջ, այնպիսի վիճակի մը մէջ կ'ապրինք, ուր կամայ թէ ակամայ շեղելու, մոլորելու, խտրորելու պահեր կան ու կու գան: Բոլորս անխաբիր քաջալերանքի կարիքը ունինք, այս անորոշ վիճակին մէջ: Ուրեմն, որու կը դիմենք, որմէ կը սպասենք այս բոլորը:

Շարունակելով Առակաց գիրքի սերտողութիւնը, 14-րդ գլուխը կը սկսի հեղափոխական արտայայտութեամբ, ըսելով. «Իմաստուն կինը, որ իր փունը կը շինէ, կամ անմիտ կինը, որ իր փունը կը քանդէ»: Կինը իր բոլոր բարեմասնութիւններով նկարի առած, երեխաներու դաստիարակութեամբ, փնտրեսելով: Ահա թէ ինչու երբ կը կարդանք Աստուածաշունչ Մատեանը եւ մեզի կը ներկայացուի կիներ, որոնք այնպիսի կարեւոր դեր են ունեցած իրենց ընտանիքներուն մէջ, մանաւանդ երեխաներու դաստիարակութեան:

Յիշեցում յիմարին եւ իմաստունին միջեւ, ուր յիմարը իր բերնին մէջ հպարտութեան գաւազան կայ, արտայայտութիւն մըն է, որ ըսել կ'ուզէ, յիմարը, այսինքն՝ ոչ իմաստունը, որ հպարտութեամբ լեցուն է, այդ հպարտութիւնը իրեն համար կը դառնայ որպէս գաւազան, իսկ իմաստունի պարագային, որովհետեւ նաեւ խոնարհութիւնը ունի, այդ խոնարհութեամբ շրթները փակ կը պահէ, եւ այդ փակ պահուած շրթները զինք կը պահեն գալիք պարտահասէն, այսինքն՝ դարաստանէն:

4-րդ համարը հեղափոխական հաստատում մըն է, սակայն կը վերաբերի փան, ընտանիքին: «Ուր արջառ չկայ, մտորը մաքուր կը մնայ, իսկ արդիւնքին առաքութիւնը եզին գործունէն յառաջ կու գայ»: Այսպէս խօսքը կը վերաբերի ոչ թէ արջառին կամ եզին, այլ փան մէջ այր եւ կնոջ կապին, իրաքանջիւրի դերին:

«Ծաղրողը իմաստութիւն կը փնտրէ ու չի գտնէր, բայց իմաստուններուն համար գիտութիւնը դիւրին գտնելի է» 6րդ հմր: Այո, չի գտնէր որովհետեւ ճիշդ նպատակով չի փնտրէր: Ինչպէս քանի մը առիթով Օրէնքի ուսուցիչներ ու Փարիսեցիներ եկան Քրիստոսի հարցում հարցուցին, սակայն Քրիստոս չպատասխանեց, որովհետեւ անոնց դիպումը չար էր, անոնք չէին եկած սորվելու նպատակով, անոնք եկած էին քննադատելու համար: Յաճախ յաւոր ալ փնտրութի մէջ ենք, բայց չենք գտնէր քանի մը պարճառով, նախ գիտէ՞նք ինչ կը փնտրենք, ո՞ր կը փնտրենք, եւ ի՞նչ նպատակով կը փնտրենք: Այս հարցումները նախապայման են, որպէսզի մեր փնտրածը գտնենք:

Հեղափոխական է, որ 9-րդ համարը մեզ կը յիշեցնէ Քրիստոսի պարմած առակը փրիսեցիին ու մաքսաւորը, որոնք փաճար գացին աղօթելու: «Յիմարները յանցաւորը կը ծաղրեն, բայց ուղիղներուն մէջ ներողամտութիւն կայ»: Փարիսեցիին ալ այնքան լեցուն էր հպարտութեամբ, որ ոչ միայն ինքզինք կը գովէր, այլ՝ կ'ըսէր. «Այս մաքսաւորին պէս ալ չեմ»: Իսկ խոնարհ անձը նաեւ կ'ունենայ ներողամտութեան ոգին, որովհետեւ գիտէ, որ ինք ալ արեւօք կարիքը ունէր այդ ներողամտութեան:

Ճիշդ արտայայտութիւն է, որ մարդուն սիրտը միայն ինք կրնայ ճանչնալ իր իսկ հոգիին ցաւը, որովհետեւ որքան ալ բացատրենք, պիտի չկարենայ հասկնալ: Միւս կողմէ, ուրախութեան պարագային ալ, երբ ունինք ներքին այնպիսի ուրախութիւն մը, աստուածային ուրախութիւն մը, ուր մարդիկ դժուար ըմբռնեն կամ հասկնան:

«Ճամբայ կայ, որ մարդուն շիտակ կ'երեւայ, բայց անոր վերջաւորութիւնը մահուան ճամբան է»: Յաճախ կը կարծենք, որ մեր ապրելակերպը շիտակ է, ուղիղ է, բայց աւարտը ցոյց կու տայ, թէ որքանով շիտակ էր այդ ճամբան, այս պարագային ճամբայ ըսելով կը հասկնանք կեանքի ապրելակերպ, ոճ: Ահա թէ ինչու անհրաժեշտ ու կարեւոր է այս կեանքը ապրիլ այնպիսի իմաստութեամբ, որպէսզի կարենանք կողմնորոշուիլ ըստ այնմ ապրելու կեանքը Աստուծոյ կամքին համաձայն: